XII. évfolyam, 16. szám
1956 április 19.
Ára 70 fillér

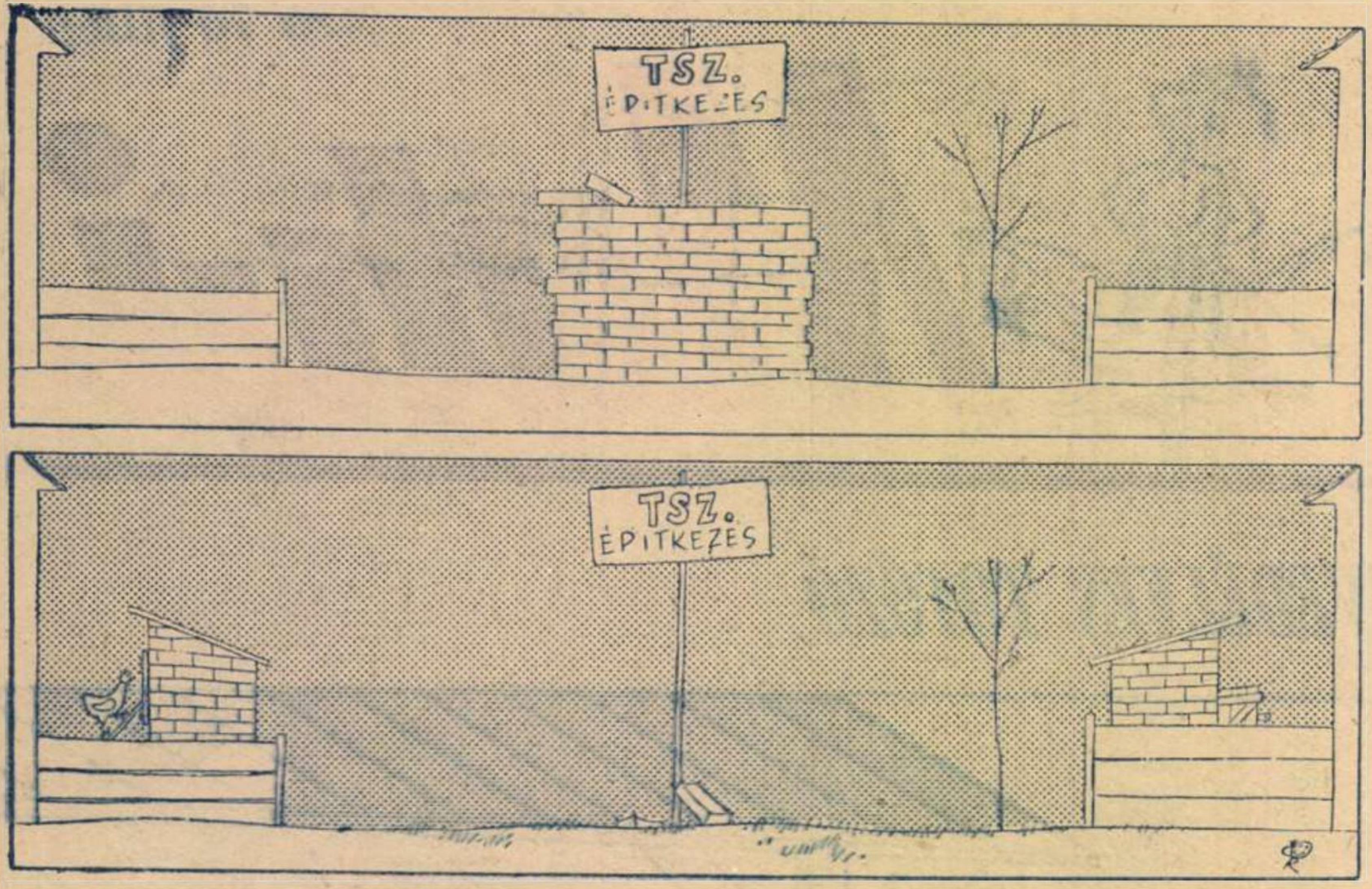
Ludas Matyi

EGY SZENVEDÉLYES TOTÓZÓ

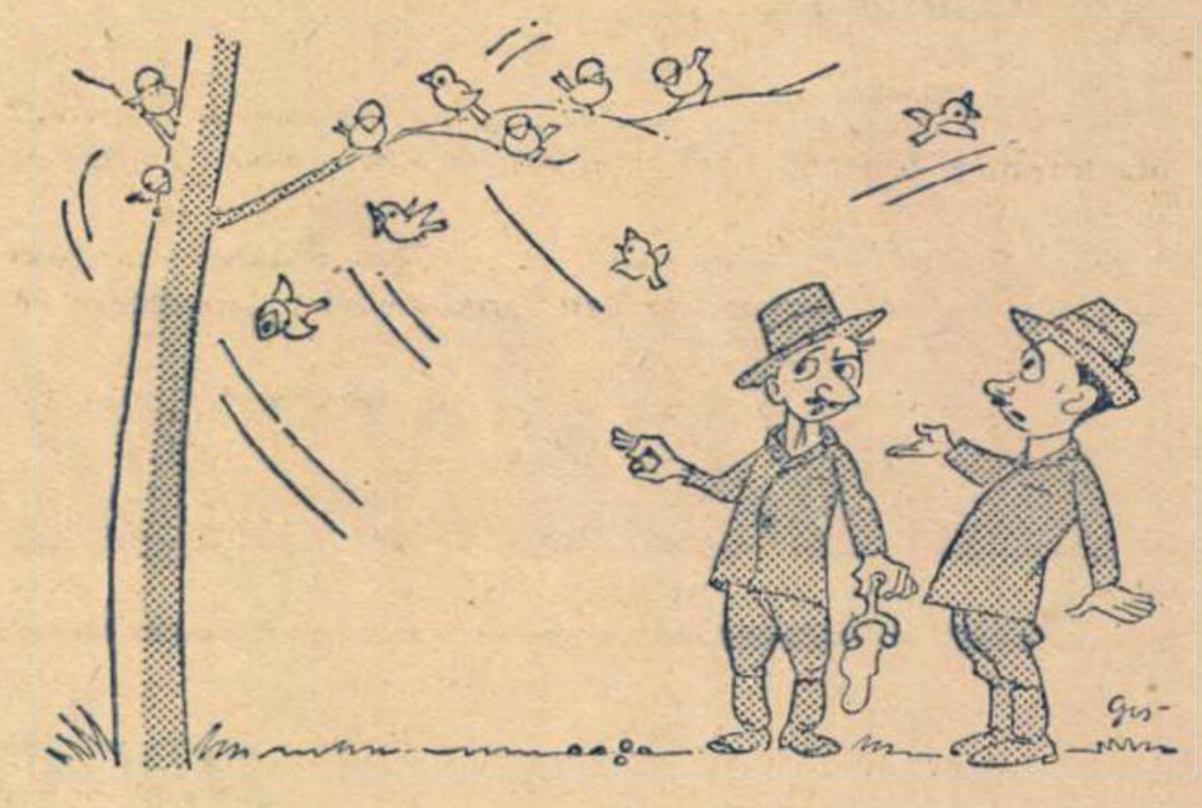

— Nem engedem elrontani az ikszemet!

KÉP SZÖVEG NÉLKÜL

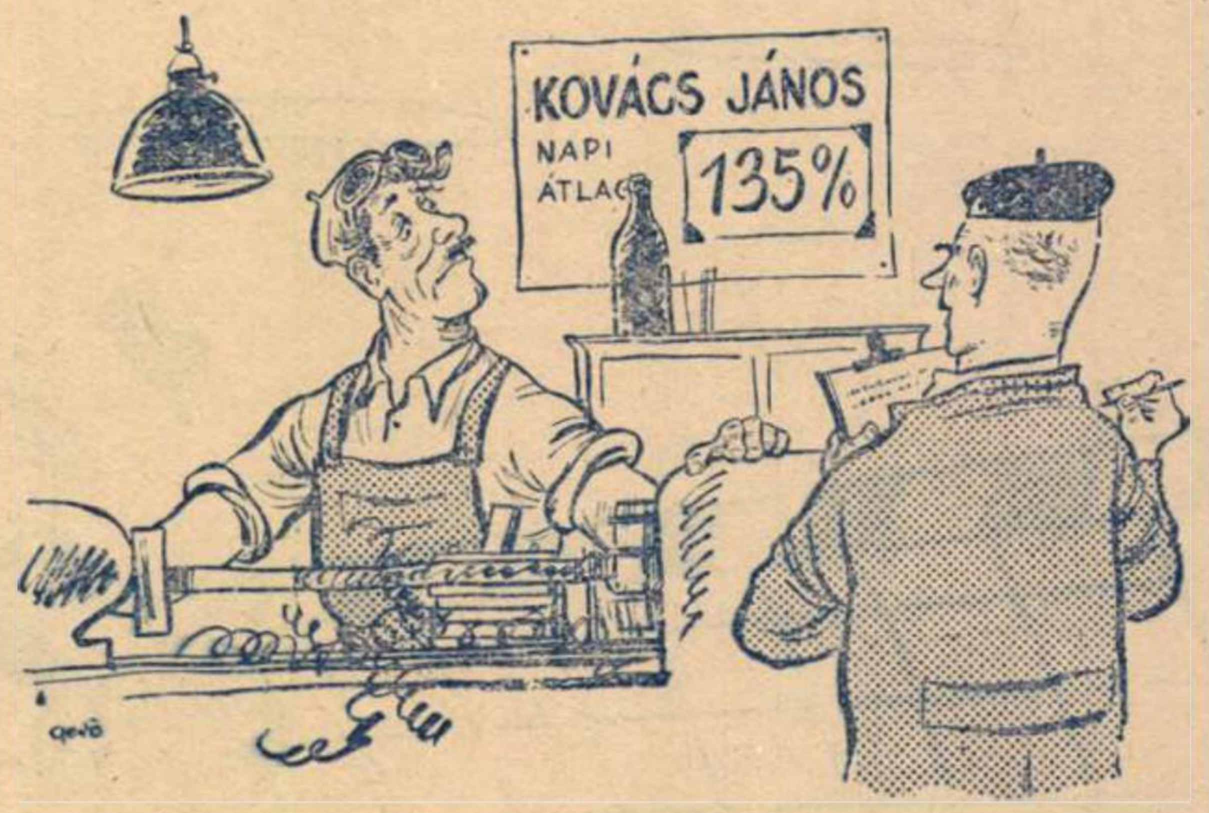

Nem a legjobb megoldás

— Miért bántja a verebeket? Kiszedték a magot?
— Arra még nem volt módjuk, de most hallottam a faluban, már a verebek is csiripelik, hogy elmaradtam a vetéssel ...

Óvatos duhaj

— Miért ajánlasz fel csak 130 százalékot, amikor mindig 135 százalékot teljesítesz?
— Mert én nem vagyok az az ember, aki megelégszik a vállalással, én túl akarom teljesíteni!

Kónya Lajos:

KUTYAKOMÉDIA

Egy vándorcirkusz jött a faluba.
Foltos ponyváival a réten,
mint sokhangú és sokszemű kutya,
pislogva ült az éj ölében,
mely holdtalan volt és csillagtalan,
mint akit elhagyott szerelme,
s csak elnyúlt sejtelmesen, daltalan,
szétfolyt lágy, cipószagu melle.

Később e kóbor cirkusz nyugtalan
csaholni kezdett húsz ebével.
És elindult, akinek gondja van,
mindenki szebb arcát vevé fel.
Nagydob nyögött benn, s mély kínja felett
rekedt, bolondos, kacskaringó
dallamaival rézkürt nevetett,
hisztériásan, mint a ringyó.

S elnéztük, mintegy kulisszák mögül,
az olvatag időben állva,
a készülődés titkai körül,
hogy éled a gyerekkor álma,
a messzi városok, a nagyvilág —
míg odabenn a bohóc sírt fel
s a meglebbenő ponyva közt kiszállt
a nevetés, mint kurta kürtjel.

De készült már a fő-attrakció,
a „kutya-lakzi" híres száma.
Kiáltást hallottunk, hogy „Marci, hó!"
már álmatag esőben állva —
mert szétfutottak a tanult ebek,
kerítések tövét szaglászva,
ízlelgetvén kissé az életet,
közönséges kutyákra vágyva.

„Platz, platz, kutyák!" — dörgött egy marcona
legény és ők, a botra-szóra
betört „színészek", mint a katona
a szigorú takarodóra,
visszafutottak engedelmesen,
hogy egyiket szekérbe fogják,
a másik cilinderben, begyesen
a „menyasszonynak" nyújtsa karját.

„Vőfély", „nyoszolyólány" és „vőlegény",
szekéren és gyalog, kifenve
állt a menetben, megszokott helyén,
hogy meginduljon majd a jelre,
a sátorba, hol már nászindulót
recsegtetett a kürt s a boldog
kiváncsiság ragyogta be pufók
arcával a kicsiny porondot.

Ám ekkor esett a tragédia.
Mert nem tudván e kínos rendet,
felugatott a szomszéd pulija,
hogy az égbolt is belezengett.
S hagyván csapot-papot, vőfélyt, arát,
a vőlegény kereket oldott,
s azon frakkosan négy lábára állt,
s a köznapi kutyára rontott.

„Platz, platz!" — hangzott a nyers szó s Marci le!"
Akik látták, velünk kacagtak,
hogy hagyta ott a gáláns férfi e
csinnadrattás mű-lakodalmat,
ezt a naponta játszott, kényszerű
komédiát — egy szürke, tépett
kis puliért. — „Ó pompás, nagyszerű!
— bölcselkedtünk, — Ilyen az élet!"

Három exportrajz

TERV AZ VAN BŐVEN

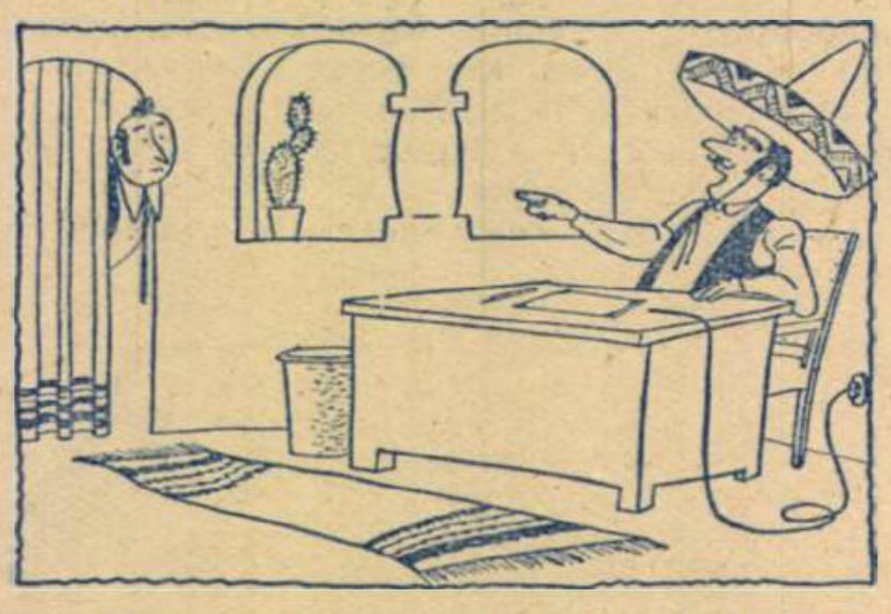
— Örömmel jelentem, hogy exportterveink első részét teljesítettük, az összes terveket sikerült egészvászonba bekötetnünk ...

EGYES IPARÁGAK MŰSZAKILAG ELMARADTAK

— Talán kicsit konzervatív a készülékünk, de azt hiszem, egyedül állunk ezzel a típussal a piacon.

A TELEFONEXPORTSZÁLLÍTÁSSAL TÖBB MINT EGY ÉVE KÉSÜNK

— Rögtön jövök, csak még egy telefont várok.
— Honnan?
— Magyarországról ...

Öntelt Ödönéknél

— Az a szerencsénk, hogy a férjem csalhatatlannak képzeli magát ...

Bőg a gyerek!

Bőg a gyerek, bőg. Ketten vagyunk a lakásban, s szépen megosztjuk egymás között a munkát. Ő bőg, én meg hallgatom.

Hogy miért bőg? Azt tessék megkérdezni tőle. Ki lát egy ilyen három és féléves kislány komplikált lelkébe? Oka nincs rá, az bizonyos. Nem éhes, nem álmos, nem beteg — valószínűleg unalmában bőg. Más esetleg mandolinozna, vagy elővenne egy jó könyvet. Ő — bőg. Hallgatja a saját dallamos sírását, hol felviszi, hol mélyreengedi a hangját, skálázik és szirénázik és trombitál és sikít, nem törődik a hamis hangokkal, csak sír, csak sír és nem únja meg.

Ami azt illeti, én már félórával ezelőtt is untam, pedig akkor még alig kezdte el a nyitányt, most meg már jól benne van a harmadik felvonásban. De mit tudom én, hogy hány felvonásos ez az opera? Egy-egy ária után néhány pillanatra abba hagyja, talán csak lélekzetet vesz, aztán felfigyel a nagy csendre: „Nini, én nem sírok!" és rákezdi újra.

Csodálom magam a hősiességemért. A fejem zúg, a halántékomat mintha mozsártörővel ütögetnék, a gyomrom reszket, az idegeimen minden hang ránt egyet, s én mégsem ültetem az ölembe a gyereket, nem mondom neki, hogy ugyuli-bugyuli, apuka édes kis életkéje, hát miért vagy szomorú? Ki bántott virágszálam, hadd verjem meg! Más apa már rég megtette volna. De én nem, és összeszorítom a fogamat, meg az öklömet és zokszó nélkül tűröm a középkori kínzást, hagyom bőgni a gyereket, mert ez nevelési elv nálam. És gondolkozni próbálok. A mohácsi vészre gondolok és a waterloo-i csatára, rég elfelejtett évszámokat idézek az emlékezetembe és megszorzom a 689 567-et 937 540-nel, csakhogy múljék az idő, amíg a feleségem hazajön, s nekem már nem kell majd itt ülnöm a gyerekkel kalodába zárva, hanem elmehetek a patikába, s beszedhetek minden elképzelhető fájdalom- és idegcsillapítót, amit csak krónikus gyerekbőgés ellen kitaláltak.

Miért nem jön már a feleségem? Miért? Hát hol van az megírva, hogy egy férjnek haza kell cipelnie a gyereket az óvodából és hallgatni kell a bőgését, amíg a felesége ... Hát szóval ő nem ér rá. Fontos munkát végez. Gyakran túlórázik. És gyakran bent kell maradnia értekezleten. És minden nap be kell vásárolnia. Sokat dolgozik, ezt értékelnem kell ... Míg ő fáradságosan dolgozik, én kényelmesen elsétálok a gyerekért az óvodába, aztán hazasétálok vele és pihenek. Ő viszont dolgozik. Én viszont pihenek ...

A lányom azonban nem pihen, nem bizony, ő még mindig bőg torkaszakadtából. Mi baja lehet? Elvégre ok nélkül nem bőg egy ilyen nagy gyerek! Nem éhes, nem álmos, nem beteg — talán valami lelki bánata van?! Talán az óvodában ... megbírálták ...?

— Na gyere ide az ölembe, ugyuli-bugyuli, apuka édes kis életkéje, hát miért vagy szomorú? Ki bántott virágszálam, hadd verjem meg!

Lám, lám, már csak szipog, befészkeli magát az ölembe és hagyja, hogy simogassam a homlokát, dédelgessem szegénykémet. Ki értse meg, ha nem az apja? Kitől várhat részvétet, vigasztalást?

Fekszik az ölemben és nem sír. A könnyei lassan felszáradnak, mosolyog. Lám így jó, így várjuk meg anyukát.

— Szeretlek, apa! — tekint fel rám a gyerek.

— Miért? — kérdezem, mert ugye mindenkinek jólesik egy kis dícséret.

— Mert te szültél engem ...

Hát most mit feleljek neki? Ekkora tévedésben igazán nem hagyhatom.

— Dehogy én, kis buti. Téged az anyu szült. Őt is szeretni kell!

— Igen, az anyu — mondja bizonytalanul a gyerek, aztán bölcs mosollyal hozzáteszi — de, ha éppen nem ért rá, akkor te ...

Országh György

Ketten beszélnek...

— Bocsánat, hogy megszólítom uraságodat, de már a Nagymező utca óta töröm a fejemet, hogy honnan ismerem. Nem tetszik véletlenül Krakovainak lenni?

— *Nem. De nekem is úgy tűnik, hogy már találkoztunk valahol. Nem járt ön fel egy időben Blasztikalanovics Lipiékhez römizni?*

— Nem. Ellenben alapítótagja voltam az újkécskei úrikaszinónak ezerkilencszáznyolcban. Talán onnan?

— *Sohasem jártam Újkécskén. Hanem volt nekem egy zokninagykereskedésem ezerkilencszázhuszonnyolcban a Gül Baba utcában. Huszonkilenc májusában égett porrá. Tán oda járt be uraságod?*

— Azidőtájt Kalkuttában éldegéltem. Ejnye csak, nem vett részt ön annak idején Sir Raleigh Patterton kelet-indiai elefántvadászatán?

— *Aligha. Legalábbis nem emlékszem rá. Pedig bizonyos, hogy ismerjük egymást. Nem tetszett Vácott raboskodni ezerkilencszázharminc és harmincöt között?*

— Nem.

— *Gondoltam onnan. Tudniillik erős felindulásban elkövetett emberölés miatt ültem ott. Megcsalt a feleségem, képzelje.*

— És megölte?

— *A csábítót. Különben most özvegy volnék. Dehát akkor hol találkozhattunk?*

— Hopp! Nem vett részt véletlenül Ypern ostromában az első világháborúban?

— *Nem. Én a déli fronton harcoltam. Borovigónál estem hadifogságba és Eckener léghajóján Turkesztánból kerültem haza ezerkilencszázhuszonegyben. Ha csak onnan nem...*

— Nem valószínű. Én kilencszázhúsztól huszonháromig Rhodesiában voltam ipari kém. Nem járt arrafelé véletlenül?

— *Nem.*

— Nem, nem. Az ördög vigye, hogy milyen bosszantó tud lenni az ilyesmi... Mi a becses neve uraságodnak?

— *Simanek. Simanek Gáspár.*

— Simanek Gáspár! Hiszen akkor együtt érettségiztünk Kisvárdán, ezernyolcszázkilencvenkilencben! Én Kalova Kálmán vagyok!

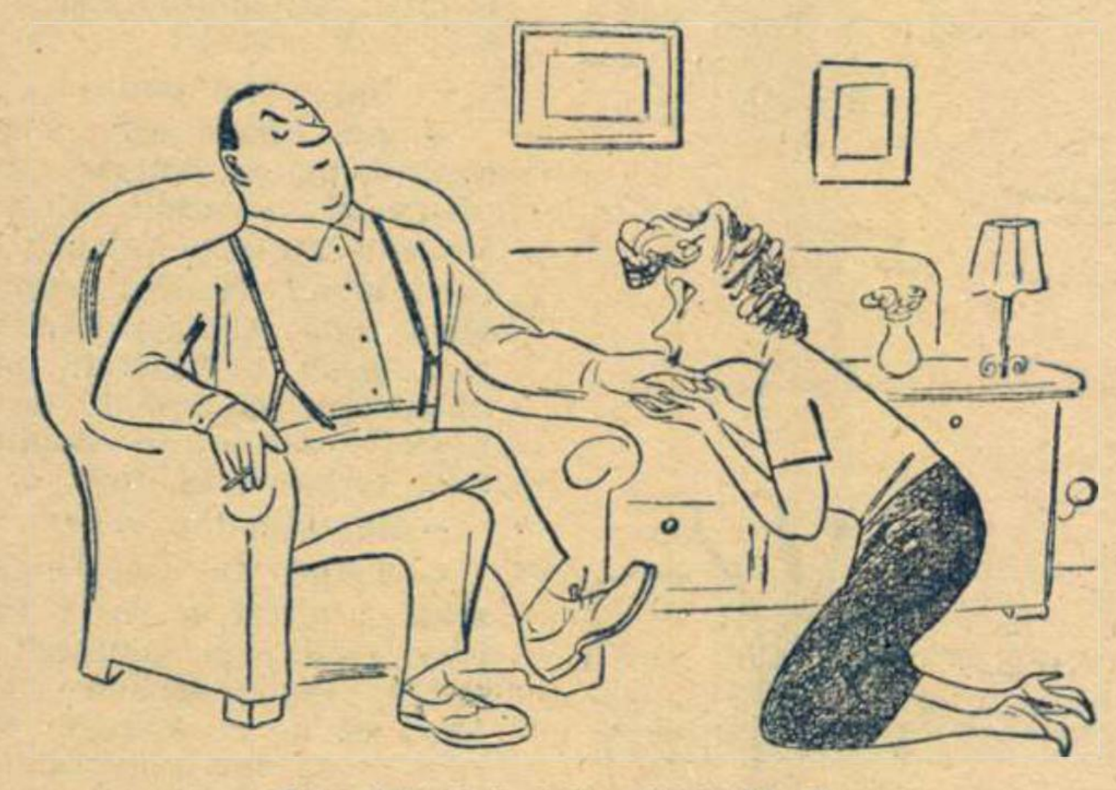
— *Kalova Kálmán! Nahát! Szervusz Kálmán! Csaknem hatvan éve nem láttuk egymást...*

— Bizony... Hogy múlik az idő... Mi újság?

— *Semmi.*

Tabi László

Női dolgok

Bánni kell tudni a férfiakkal...

(Vasvári Anna rajza)

A javíthatatlan

— Vajon kivel lesz most ajánlatos jóba lenni?

Samu bácsi ideges

— Bele kell őrülni ebbe a sok vendégeskedésbe!
— Miért, ki jön ide?
— Ide senki, a szovjet küldöttség megy Londonba.

Tavasz

Ahogy a nap süt, abban a sütésben már tendencia van. Egyes kirakatokban fürdőruhákat látok. Üde színfolt a bélelt kesztyűk és városi bundák között. De a nők! Uram Atyám! Hol voltak ezek hónapokig? A tavaszi kabátban látni, hogy alakjuk is van, a magas csizma, kötöttharisnya és férfinadrág helyett leheletkönnyű nylonharisnyát hordanak. Az arcuk körülbelül tíz centiméterrel jött előbbre a kendők mélyéből és a hajuk is kinőtt. A szemük csillog és valahogy úgy érzem, kezd kevés lenni nekik az egyenjogúság. Hol voltak ezek hónapokig? A legtöbbje férfival megy. Szorosan belekarol és úgy néz fel rá, hogy szinte észre sem lehet venni, hogy tulajdonképpen lenéz.

Negyvennyolc éves vagyok és ez az utolsó férfitavaszom. Ilyeneket megérez az ember. Kezdek kopaszodni, illetve már huzamosabb ideje folytatom. Kappanhájam van, táskák képződtek a szemem alatt, általában viseltes benyomást keltek. Az, hogy e hiú külsőségekkel szemben napról napra bölcsebb leszek, ilyen csodálatos tavaszi napon rendkívül sokat veszít az értékéből. De végre is, ezt az ügyet el kell valahogy intéznem. Legbölcsebb és legfáradtabb mosolyommal túlteszem magam a tavaszon. Érzem, hogy utolsó férfitavaszomra helyezek gyászkoszorút.

Néznek. Valaki rámnéz. Egy fiatal, jóalakú, bájos kis nő, ahogy elémkerül oldalról rámpillant és egy kicsit vissza is fordul. Belenéz egyenesen a szemembe. Az én táskás, öreg szemembe. És mintha egy kicsit mosolyogna. A nap őrülten süt. Legalább három dioptriával világosabb lett az utca. Az lehet, hogy kopaszodom, de mindenesetre érdekesen. Tulajdonképpen ez itt nem háj a gyomromon, hanem a hatalmas rekeszizmaim duzzadnak. A kirakat híven tükrözi férfias alakomat. Szemem alatt a táskák? Ott gyűjtöm mindazt, amit eddig érdemes volt látnom. Egybevéve érdekes, sőt vonzó jelenség vagyok. Lehetnék jóval öregebb is.

A kis nő újra visszanéz és odaszól nekem:

— Na, gyere már, kicsim.

A szívem akkorát dobbant, hogy majd leszédültem a járdáról. Ez nem lehet igaz. A nő újra visszanéz és szeméből határozott rosszallást olvasok ki. Mire várok?! Édes kis angyal, azokkal a grüberlikkel és fejlett humorérzékkel, csak egy kis időt hagyj, hisz tele vagyok gátlásokkal. Érezned kell, hogy Te, akit jóformán csak pár pillanat óta iszlak fel a szememmel, máris majdnem mindenem vagy. Az enyém kell, hogy legyél. Újra hátranéz. Vérvörös arccal mellélépek. Már éppen ki akarok valamit nyögni, amikor látom, hogy ő még mindig hátranéz, oda, ahonnan elléptem. Édes hangon súgja:

— Gyere már, picim, olyan rossz nélküled.

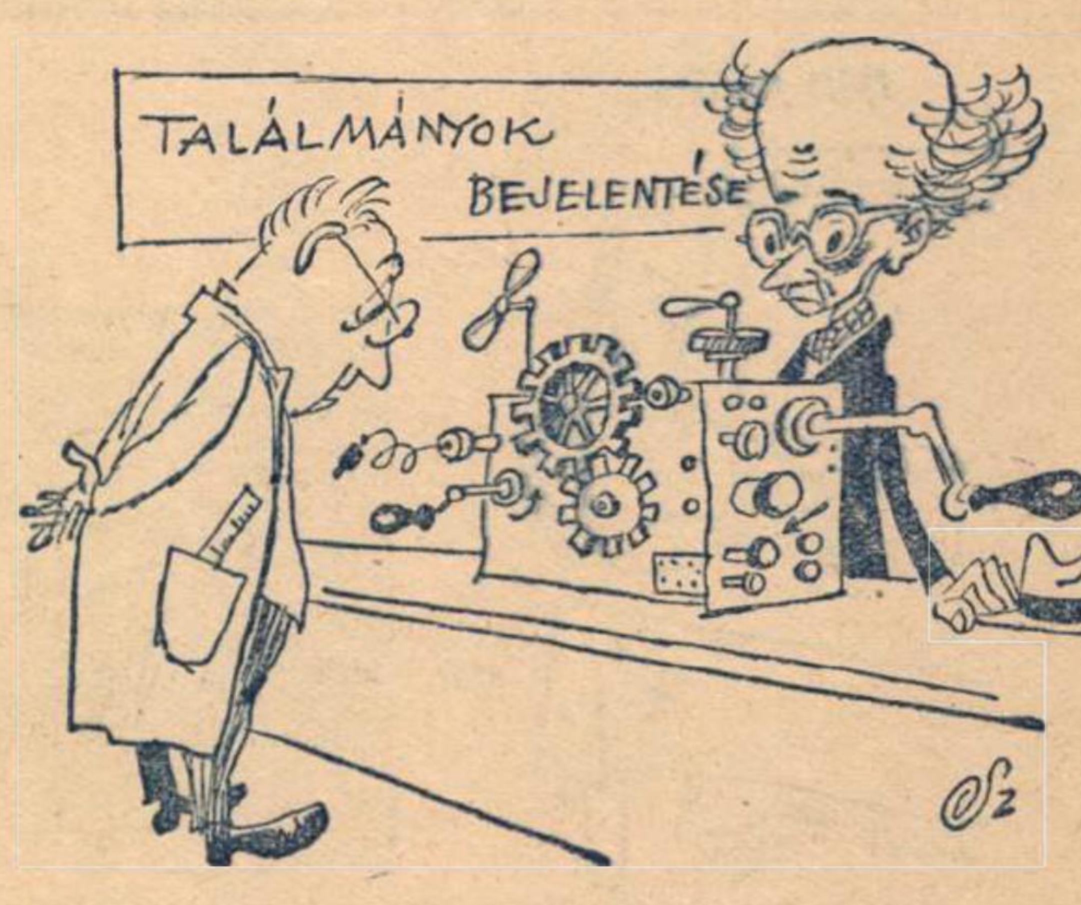
És belekarol szorosan a férfiba, aki alacsonyabb, mint ő és ő úgy néz le rá, hogy csak én veszem észre, hogy felnéz.

Fázni kezdek. Azért még nyugodtan húzhattam volna jégeralsót. Már nem tudom ki mondta, de állítólag az idén még május végén is fog havazni és egyszerre lesz nyár.

Ha ugyan lesz egyáltalán.

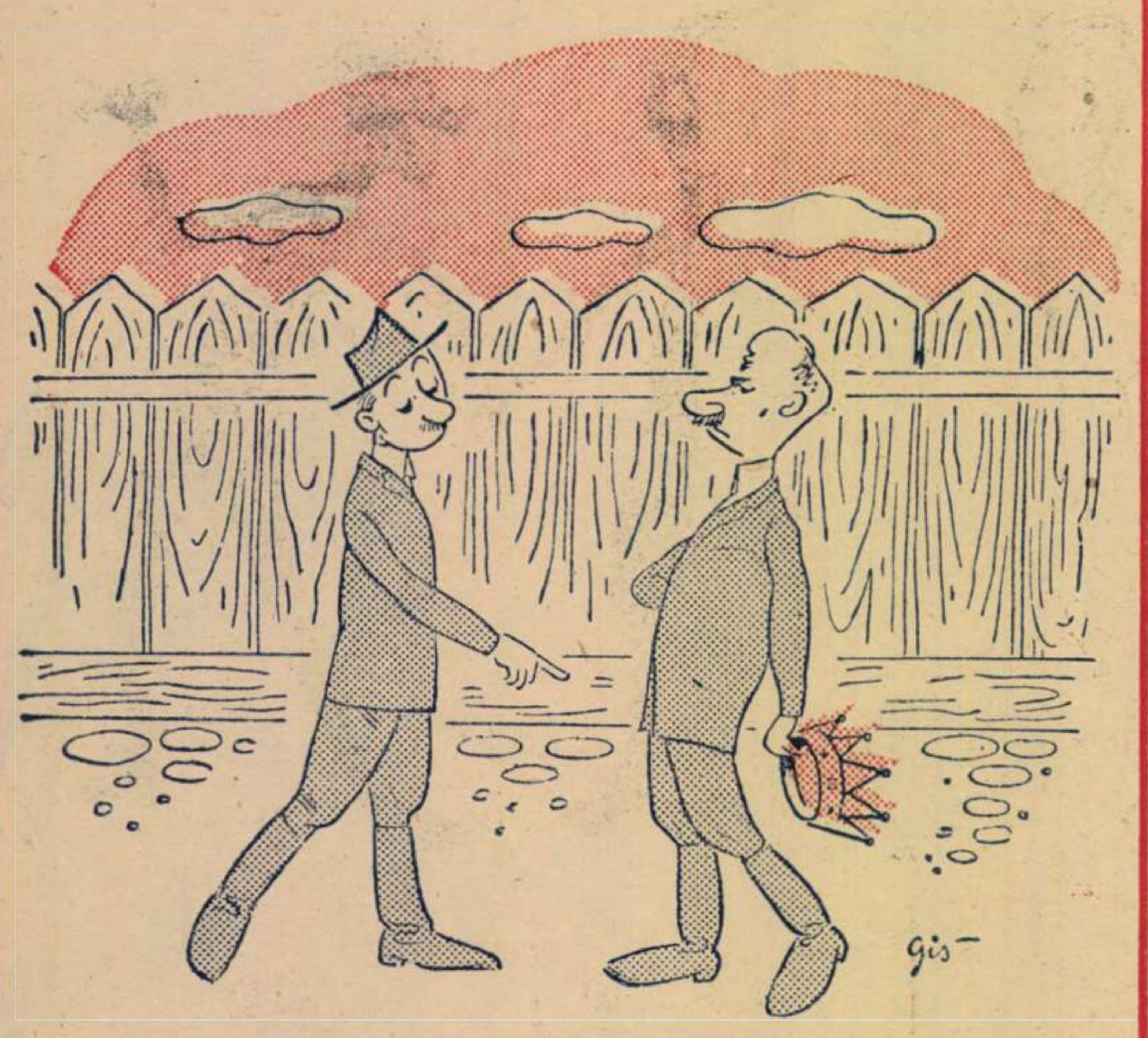
Deák Gusztáv

Egyes hivatalok címére

Feltaláló: Kérem, ez a gép egy egész hivatalt pótol!
Előadó: Miért? Mit tud elintézni?
Feltaláló: Semmit...

Falusi kiskirály

— Mi az, már nem hordja?
— Nem, kezd meleg lenni.

Az új tízparancsolat

Rev Alan Holt, Streetly lelkésze — mint a „Daily Herald" jelenti — új tízparancsolatot írt azt a tízparancsolatot, amelyet szerinte manapság hivei betartanak Igy hangzik

1. Én vagyok az isten, magamat imádom, és csak magamnak szolgálok!
2. Ne csinálj magadnak faragott képeket, ne imádj bálványokat, kivéve a televizióban!
3. A Monopólium Urának nevét hiába ne vegyed, mert a Monopólium Ura nem bocsát meg annak, aki a maximális áron alul ad el!
4. Megemlékezzél arról, hogy a hat munkanapot megszenteld, olyan kevés munkával, amilyen csak lehetséges!
5. Tiszteld atyádat és anyádat, amig nincsenek terhedre. Ha igen, akkor tedd ki a szűrüket!
6. Ne ölj, amig el nem törlik a halálbüntetést!
7. Ne paráználkodj úgy, hogy rajtakapjanak!
8. Ne lopj úgy, hogy meglássák!
9. Ne szólj hamis tanúságot felebarátod ellen az ő jelenlétében!
10. Felebarátod házát ne kivánd, szerezd meg kényszervásárlással!

Az új tízparancsolat eredetileg Streetly egyházközségének házi újságjában jelent meg

Köszönet

Sofőr kartárs, a köszönet öné
(Pár kacskaringó sor, pár ékezet,
Néhány rim — de más tőlem nem telik)
Amiért olyan gyorsan fékezett

Pesten akkor már rég nem jártam én,
S hogy a buszban egy szépen öltözött
Kislány álldogált énmellettem épp,
Szivembe halvány bánat költözött.

Azért is tán, mert álmom városa
Bandériummal, s zenével se várt,
S ez a kislány se engemet köszönt,
Hanem most megy, hogy mással tenne párt.

Ám ekkor ön, mint eposzok csodás
Deusza, ki a masinában ül,
Megérezte, hogy nem szorong a nép
A buszban úgy, mint szivem itt belül.

Lábával benyult a satnya sorsba,
S virágszőnyeget, görögtüzt leső
Karomba úgy hullt a szőke kislány,
Mint eleven tűz, mint virágeső.

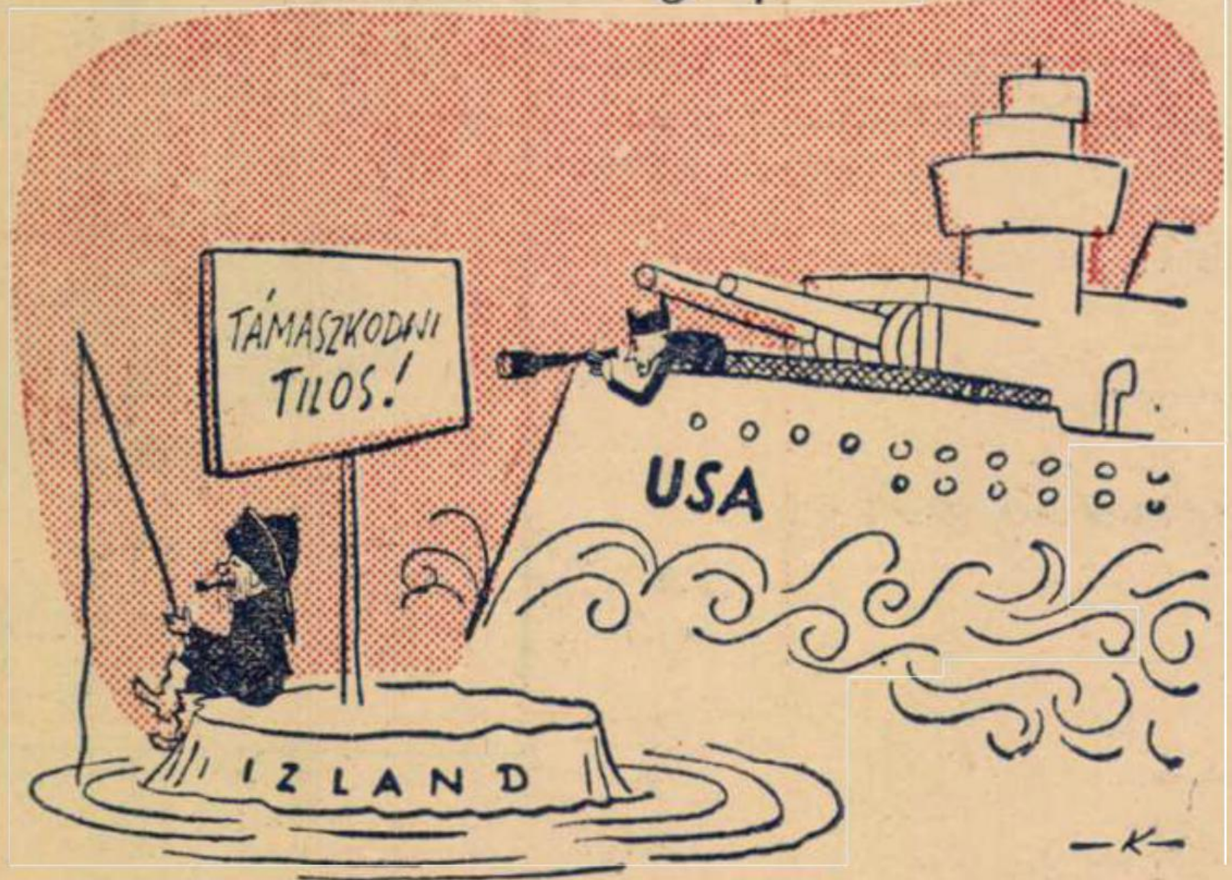
Elekes Attila

Elkeseredett ötletünk a tisztaságért

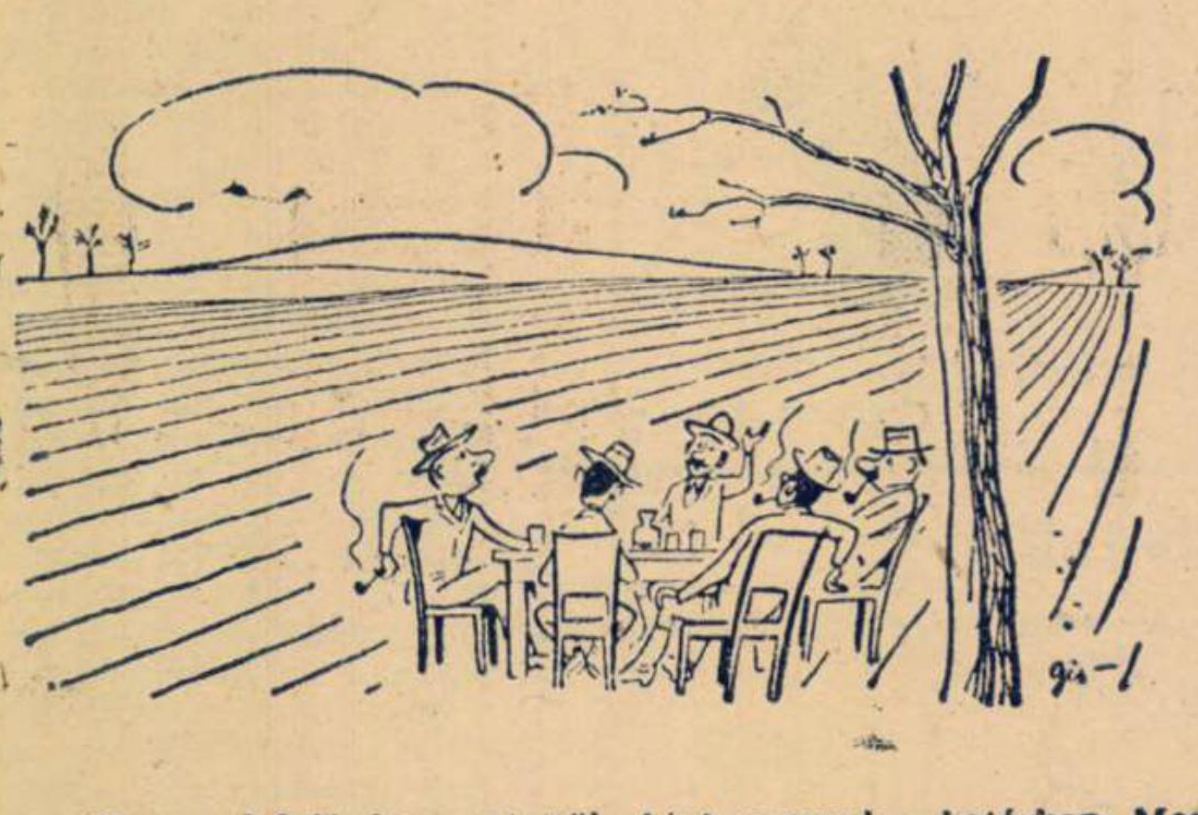

Kalauznő: Kérem, ne tessék használat után eldobni, nitroglicerin van benne!

Izlandi meglepetés

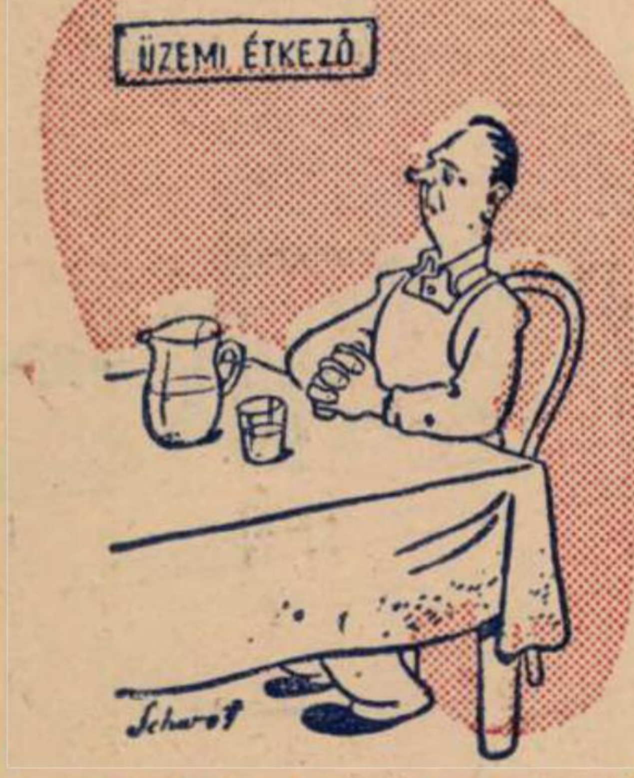

Aminek nem szabadna lennie

— Na, az első lépést megtettük, kint vagyunk a határban. Most már csak azt kell eldöntenünk, hogy mit vessünk.

Déli fohász

— Vajon mikor és mit fognak hozni?

Tavaszi helycsere

Párnásról ... ... fapadosra!

A köszönés

Egyszerű Sándor a napsütéses Nagykörúton sétált barátjával. Szembejött velük Ocsorneki. Amikor észrevette Egyszerű Sándort, lekapta, sőt meglengette kalapját és sugárzó kedélyességgel kiáltozott:

— Szervusz, drága Sanyikám, jaj de örülök, hogy látlak, milyen jól nézel ki, hogy vagy, hát az asszonyka, jó lenne már egy kicsit beszélgetni...

Megveregette a vállát, ölelgette, kérdezősködött, dicsért és ragyogott. Amikor végre elment, Egyszerű Sándor arcára a boldogság széles mosolyt rajzolt.

— Mit szólsz ehhez? Nahát! Előre köszönt és beszélgetni akar velem! Ilyen barátságosnak már régen láttam. Jaj de örülök!

Barátja megdöbbenve nézett rá.

— Annak örülsz, hogy ez a nyavalyás fráter a nyakadba borult?

— Igen. Hogy ez a nyavalyás fráter a nyakamba borult.

— Annak örülsz, hogy barátságos volt ez a csirkefogó?

— Helyesen jegyezted meg. Hogy barátságos volt ez a csirkefogó.

A barát széttárta a karját.

— Ezt nem hittem volna! Alig öt perce találkoztunk azzal a kedves, csupaszív Kosarassal. Az is szívélyesen üdvözölt, az is megveregette a válladat. És te hidegen, immel-ámmal köszöntél annak az aranyos, jellemes embernek. Talán nem az?

— De az. Aranyos, jellemes ember. Nem is ám olyan utolsó gazember, mint az a piszok Ocsorneki...

A barát nem tudott szóhoz jutni. Egyszerű Sándor a fejét csóválta.

— Nem érted, látom. Kosaras igazi jellem. Jóbarát, kitartó. Nem hagyja el azt, aki bajban van, kitart mellette. Akit valami szerencse ér, azt elkerüli, nehogy azt higgyék, hogy dörgölőzni akar hozzá. De akik bajban vannak, azokhoz jóságos, segítő. Mintha kárpótolni akarná őket a sors csapásaiért.

— Nagyszerű ember!

— Az. Éppen azért fogott el rossz hangulat, amikor olyan barátságosan üdvözölt. Mi történt? Valami baj van velem? Vigasztalni akar? Mellém akar állni? Nem akar elhagyni? Azt éreztem, hogy bajbajutott, megfúrt, megbukott embernek tart, aki mellett csak olyan gránit jellemek tartanak ki, mint ő.

— Igazságtalan vagy!

— Lehet. De szerencsére nem sokáig tartott a rossz hangulatom. Ocsorneki visszaadta a hitemet, derűlátásomat, jövőmet. Mert ez a csirkefogó senkihez sem barátságos potyára. Ez keresztülnéz rajtad, sőt átmegy az utca másik oldalára, ha valami baj van veled. Ez belédrúg, ha lecsúsztál, hogy lássák: nem vállal veled közösséget. Ez nem kompromittálja magát, nem lopta ő a karrierjét. De ha barátságosan, sőt előre köszön, akkor biztos lehetsz benne, hogy valaki vagy. Ez az ember tud valamit.

— Mit?

— Azt még én sem tudom. Lehet, hogy kineveztek, lehet, hogy előléptettek, lehet, hogy kitüntettek. Meglátod, mire hazaérek, távirat vár, hogy vegyem át a nagydíjat. Vagy mit tudom én, mit! Ocsorneki nem köszön ok nélkül az embernek!

— Nem bizony. Tegnapelőtt kirúgták.

Feleki László

A humor könyvéből

AGEZILAOSZ spártai királyt egyszer megkérdezték, melyik szebb erény: az igazság-e, vagy a hősiesség? A király így válaszolt:

— Ha minden ember igazságos volna, akkor nem lenne szükség hősiességre.

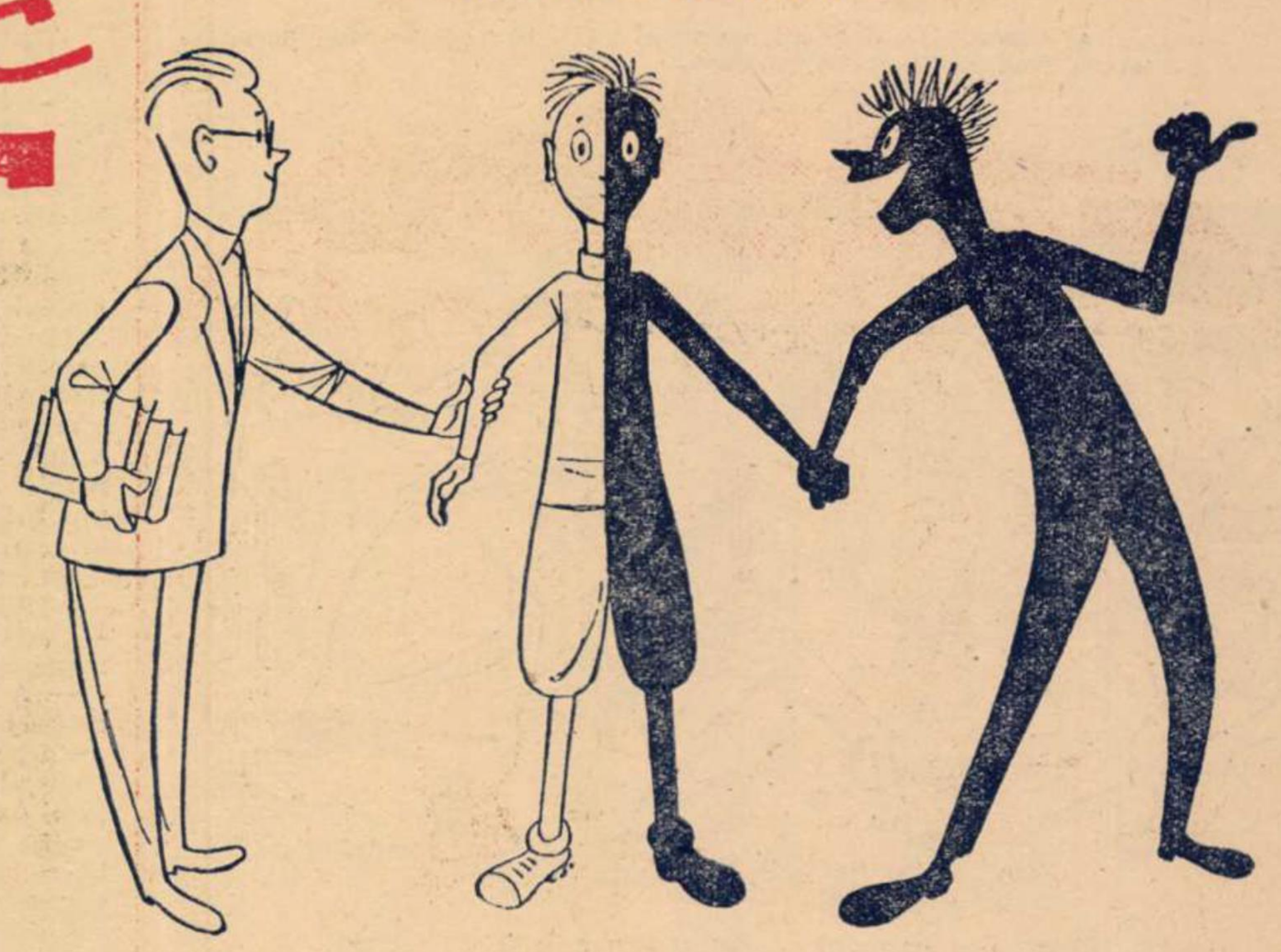
Fiatalok OLDALA

KAMASZOK

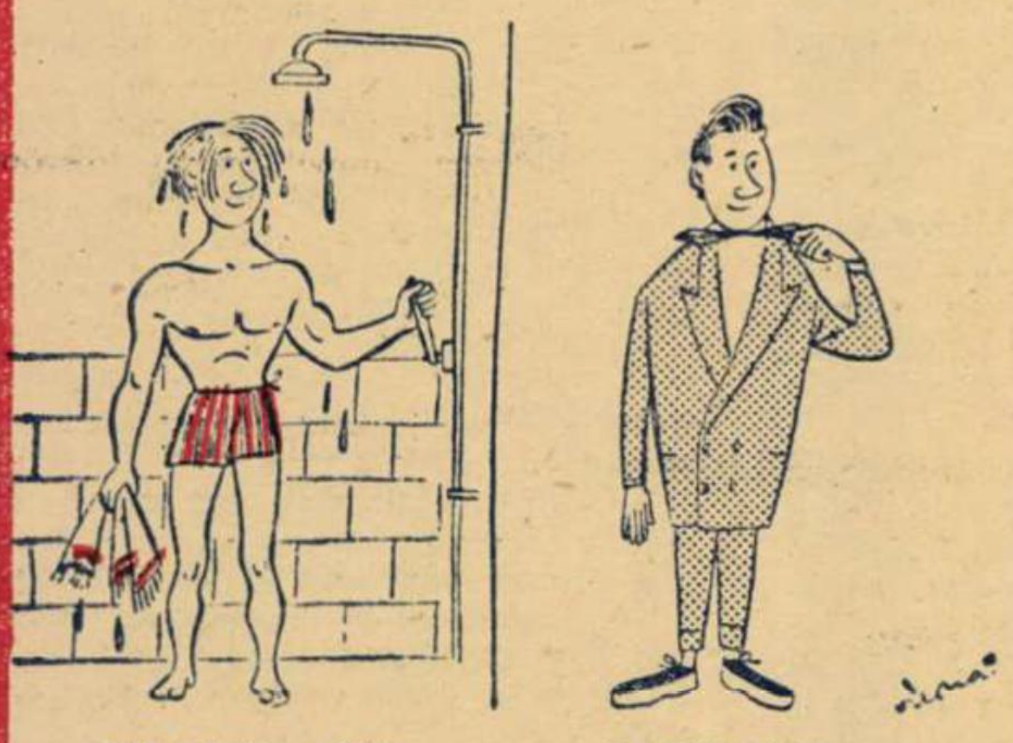

— Vigyázz, jön egy lány, beszéljünk disznóságokat!

VESZÉLYES ÉLETKOR

EGY DALIÁS IFJÚ…

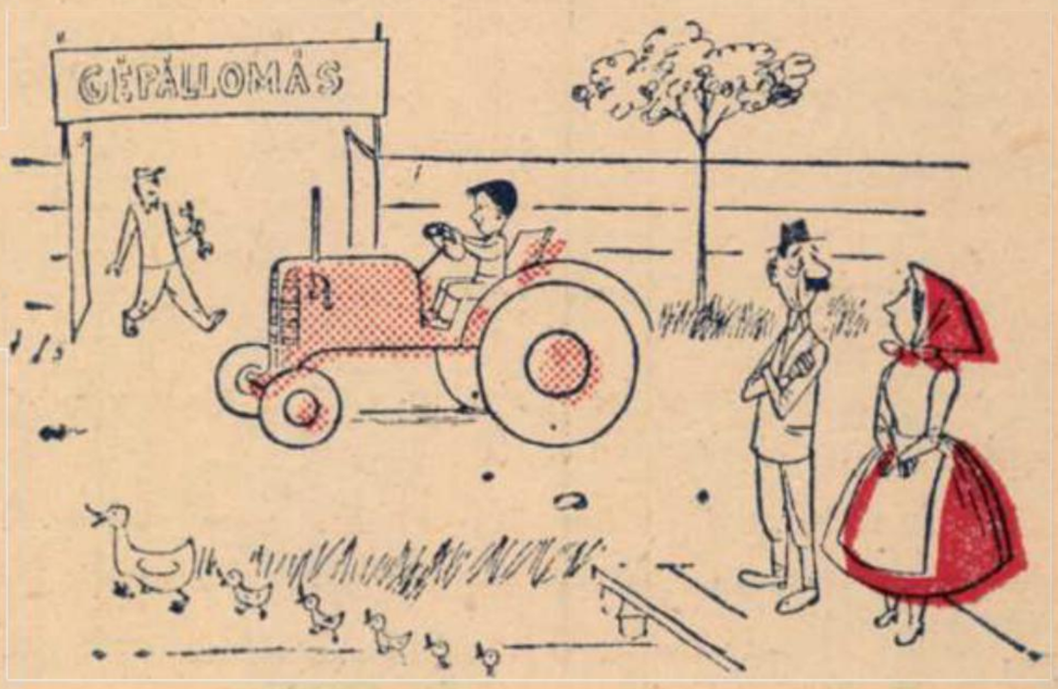

…öltözködés előtt és öltözködés után.

ELSŐ SZERELEM

APAI BÁNAT

— Na, ebből se lesz plébános…

ÚJ DIVAT

— Nem ismered meg az öcsémet?

KOMOLY GOND

— Férfi? Nő?

NEM A KORTÓL FÜGG!

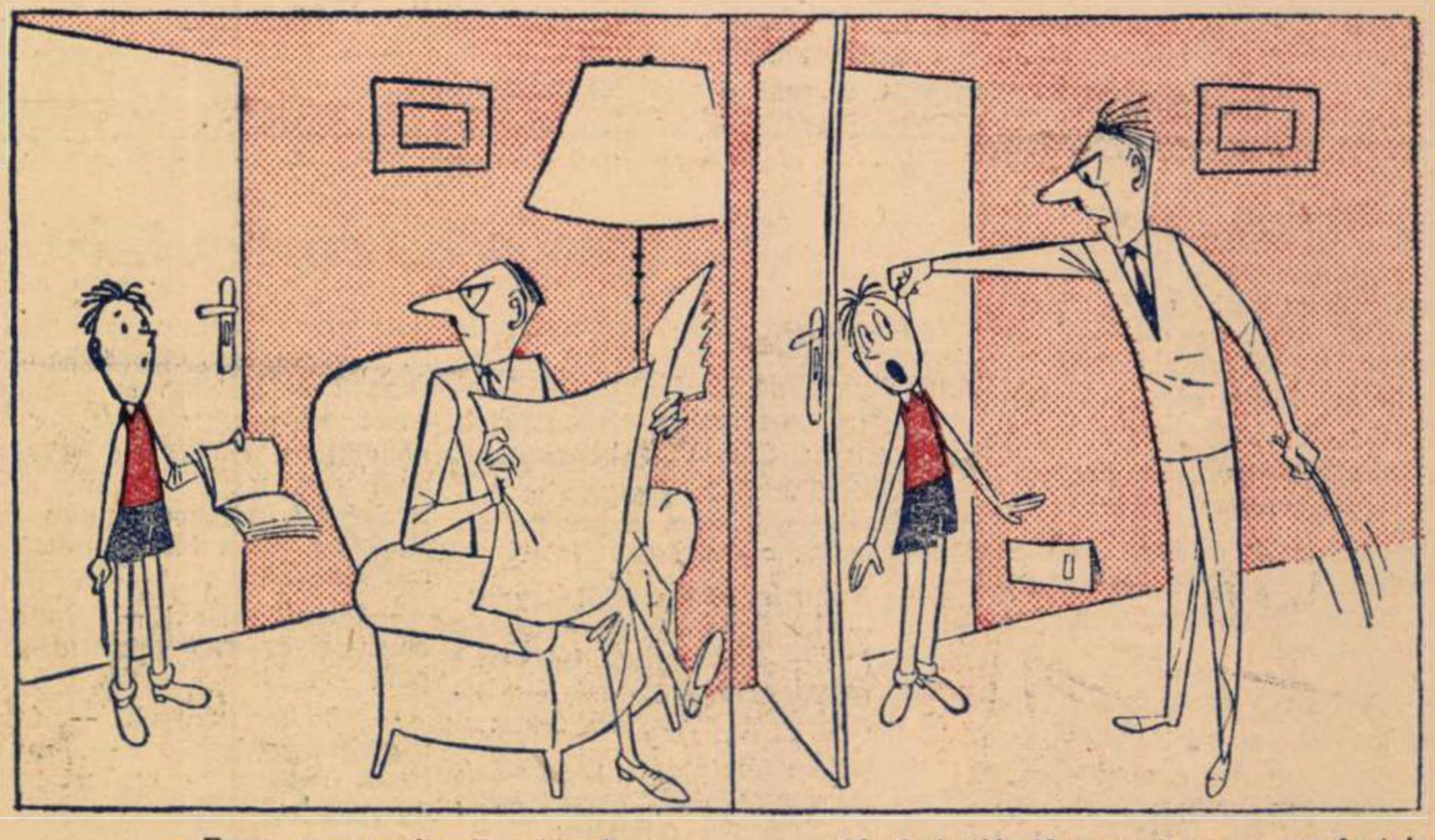

— Előbb töröld meg az orrodat, fiam!

UDVARIASSÁG

— Na, tegye le magát, nyanya!

„IDEÁLIS" ATYA

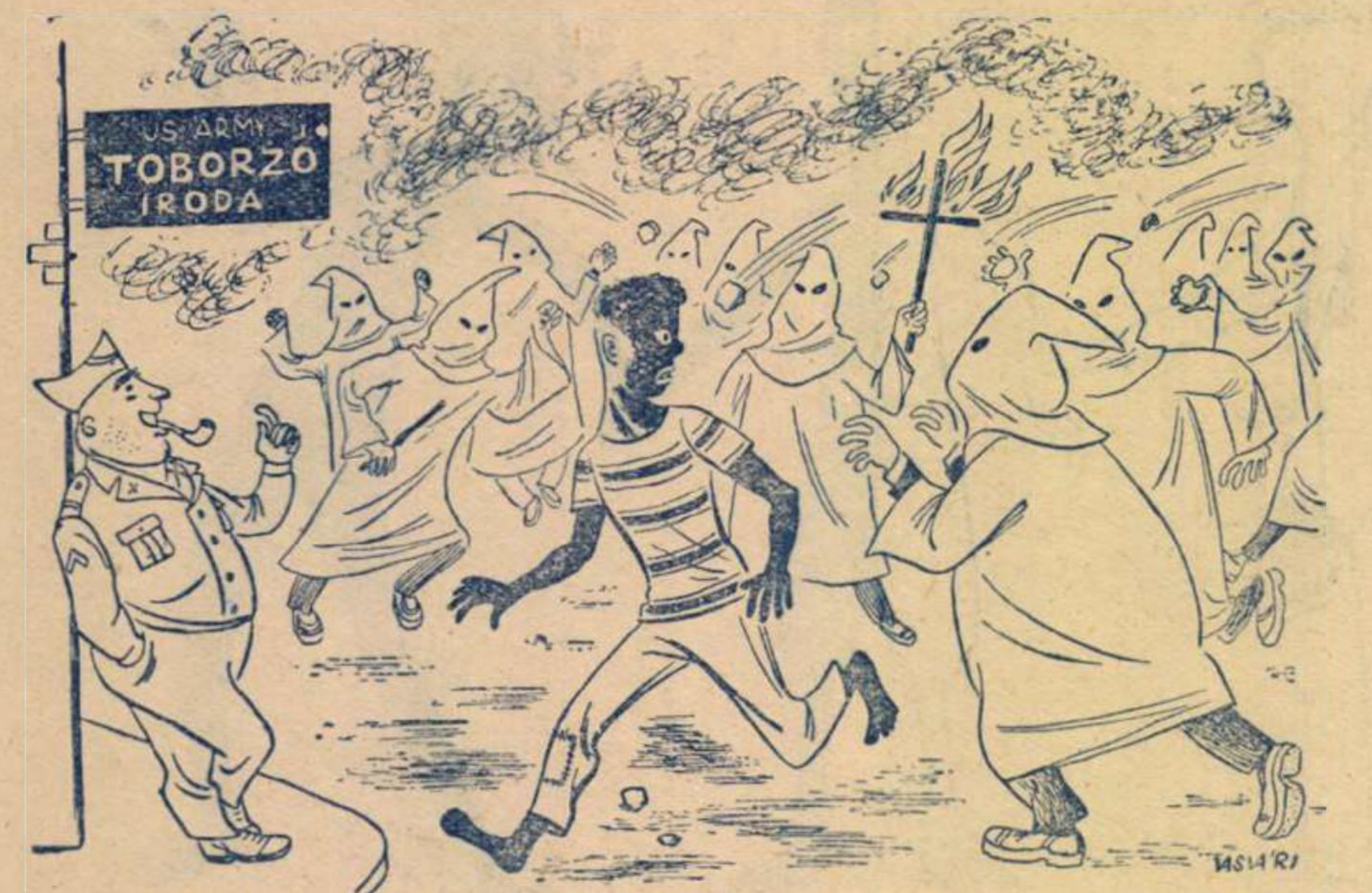
— Papa, nem segítenél nekem?
— Hagyj békén, nem érek rá!

— Megbuktál?! Na, majd egy kicsit foglalkozom veled…

(Réber László és Várnai György rajzai)

Az igéret földje

Az USA-ban azzal toboroznak négereket a hadseregbe, hogy Európába küldik őket, ahol nincs faji üldözés.

— Na, jöjjön fiam, ez magával Európában nem fordulhat elő!

Családi tragédia

— Apu, hátha nincs igazad! Egy személy téved-het!

Szembesítés

Halászati tilalom alatt

Horgász: Beleharaphat, de csak a saját felelősségére!

A BODZASÍP

Történt egyszer, hogy Sóhajos János, az öregebbik, megint felmérgelte magát a kocsmában. Vasárnap történhetett, mert Sóhajos János rendes ember, az ilyen pedig köznap nem jár kocsmába. Inkább hazahozatja az italt; Elfogy az otthon is jószerével. Vasárnap is inkább csak újságot hallani, véleményt cserélni tér be egy féldecire, amiből legtöbbször több féldeci lesz. Aztán szó szót követ és Sóhajos János, akinek amúgy sem kell nagyon okot keresgélni mérgeskedésre, egyszerűen kiveszekszik magából egy hétre valót. Újabban a gépre haragszik, a traktorra, meg a kombájnra. Ez ügyben kiabál, úgy fújja a mérgét, hogy még az utcát is végigsepri a hangja az arrajárók, főleg az asszonynépség nagy örömére.

— Hallga csak! Az öreg megint fujja — jegyzi meg egyikük, amit a másik megerősít egy friss értesüléssel.

— A traktoristákat csepüli, akik búcsúra jöttek Gyalogfáról...

Ebben aztán megnyugodnak és arréb mennek, mert ha csepül, hadd csepüljön. Az ő dolga, meg azoké, akik hallgatják, mert hallgatják az öreget vagy tízen az asztal köré ülve. Néhányuk eminnen, mások amonnan ülik körül Sóhajos Jánost, aki az asztalfőn ül, mint mindig, mert rigolyás egy öreg ember. Csak az asztalfőn esik jól neki a mérgelődés, ott tudja jóízűen csapkodni az asztalt.

— Nekem ne vélekedjék senki a gépről, mert én tudom, amit tudok! — mondja nagy határozottsággal és körülszemléli a traktoristákat, mintha számolná, megvan-e a hallgatóság, nem inalt-e valamelyik a kuglizó felé. Aztán, hogy mind megvolt, folytatta. — Minek nekem a traktor? Azért, hogy rosszul szántson, aztán nyáron nézzek a földre, mint a borjú az új kapura: hát ez meg mért nem termett? Ebből nem kérek...

A traktoristák egyet se szóltak az öregre, mert már nem volt mit. Ültek csak, erősen törve a fejüket, hátha sikeredik egy talpraesett válasz. Nagyvégtére az egyik megszólalt:

— Ejnye János bátyám, hát már elfelejtette, hogy nyáron mi volt? Ha a kombájn nem jön, lábon marad a téesz gabonája!

— Még hogy lábon? Jábavalóságokat beszélsz csak! — fortyant fel az öreg —, levágtuk volna azt mi egy-kettőre, aztán legalább szalmánk is lenne.

— Hát az a négy kazal, az micsoda? — vágja rá egy fülig piros traktoros.

— Csekélység az te gyerek, ekkora földről...

— Az emberek se bírták volna azt a sok aratást. . : — jön újból a válasz.

— Hát ezek a nagyhírű masinák tán bírták? Hiszen egyik a másika után romlott el. Nem győztétek javítani. Az ember, az nehezebben romlik. Ha enni kap, bírja... — adta meg a választ könnyűszerrel Sóhajos. No — gondolta magában —, még egyet szólunk, aztán indíts haza.

— Hát csak annyit mondok én nektek, hogy kutyát érők a ti masináitok: Rongy munkát végeztek. Ez csak olyan újdonság, olyan mórika, aztán majd eltűnik. Elbolondítani az embereket, hogy ne dolgozzanak, mert majd a gép! Az ember aztán a gépre számítja magát, az meg elromlik. Én azt tartom, hogy ami jó volt apámnak, ükömnek, az jó lesz nekem is, nem kell az újdonság — azzal nagyot csapott az asztalra és kereste a kalapját az induláshoz.

— Várjon csak, János bátyám! — szól rá egy feketeképű, nagy darab traktoros, aki eddig csak hallgatott. — Kérdeznék én egyet magától.

— Azt lehet, azért nem kell fizetség. .

— Eljön este a búcsúba?

Az öreg kicsit megütközve a nem idevágó kérdéstől, válaszolt:

— El én, fiam. Megforgatom, ne félj, a lányokat is!

— Aztán bodzasípot hoz-e?

— Azt már nem. . :

— Pedig jó volna. . :

— Mi a fészkesnek?

— Hát zenélni...

— Zenélni? — tátja el a szemét az öreg. — Zenélni ott a hermónika, meg a hegedű...

— Ejnye, csak nem fog maga úgy táncolni, ahogy ezek a vacak újdonságos gépmasinák húzzák? Én azt mondom, hozzon csak bodzasípot, ha az apjának, ükjének jó volt, hát jó lesz az kendnek is, mert az ilyen emberhez az való...

Gera Mihály

Szemet szemért

Szamosi és az emberiség

A napokban felkeresett Szamosi Vince, volt osztálytársam, akinek nyolc hosszú esztendőn keresztül nézegettem a tarkóját, mert az előttem levő padban ült. Néhány szóval megemlítette, hogy olvasta néhány írásomat és a legutóbbi kis izé, na, miről is szólt, az nagyon jó volt, a fene essen belém.

Egyszercsak minden átmenet nélkül elkomorodott, gondterhelten nézett maga elé és így sóhajtott fel:

— A minap az emberiség sorsán és jövőjén gondolkoztam, tudod, volt egy kis szabadidőm és feltettem magamban a kérdést: Te, Szamosi Vince, budapesti lakos, Kert utca 15 bé, második emelet kettő, mit tettél az emberiségért? És akkor rájöttem, barátocskám, hogy semmit, de semmit, Sírni szerettem volna, kirohanni az utcára és keblemre ölelni az egész emberiséget, mondván: Szeretlek benneteket!

Csodálkozva hallgattam a barátomat és közben a szívem átmelegedett a szavaitól.

— Te még nem voltál így soha? — kérdezte tőlem remegő hangon. — Nem gondoltál erre? Még sohasem érezted ezt a gyötrő, de egyben gyönyörű érzést.

Bevallom őszintén, megráztak Szamosi szavai, felkavarták a lelkem és dadogva feleltem:

— Először is köszönöm neked, Vincém, hogy jöttél és felráztad a lelkiismeretemet, Hidd el, sokszor gondolkoztam ezen már én is. Álmatlan éjszakákon szorongva hallgattam az óra ketyegését, tik-tak, tik-tak, s arra gondoltam, múlik az idő és én még nem tettem semmit az emberiségért. Mintha az óra is azt kérdezte volna tőlem: mit tet-tél, mit tet-tél?

— Ez az, ez az! — újjongott a barátom és megveregette a vállam.

— Ember vagyok — folytattam ünnepélyesen —, s mint ilyen, részese az emberiség örömének, bánatának. . :

— Úgy, úgy — bólogatott barátom.

— Sokan elfeledkeznek azonban erről és csak lótnak-futnak élet és halál közt, anélkül, hogy tennének valamit az emberiségért.

— Bezony, bezony...

— Pedig azért jöttünk a világra, hogy tegyünk...

— Szívemből beszélsz!

— Vincém! — suttogtam könnyes szemmel. — Miért nem jöttél előbb? Mi mindent tehettem volna már. . .

— Még nem késő! — felelte Szamosi és mélyen a szemembe nézett. — Sőt! Itt van mindjárt egy jó alkalom, hogy szolgálatot tehess az emberiségnek...

— Mondd! — feleltem elszántan. — Készen vagyok rá. . :

Szamosi megragadta a kezem és így szólt:

— Helyezd el Naca hugomat valamelyik vállalatnál. . :

Mikes György

Kultúrfront

Hogy teljes egy nő élete?

Riportot olvasok a MÖHOSZ képes hetilapjában, a „Szabadságban". A riport címe: „Egy a Varga Józsefnék közül". Vargáné le is van fényképezve, szimpatikus, kedves arcú nő. A riport során — miután Vargáné elmondja napirendjét — a lelkes újságírónő így kiált fel:

— *Hát nem így teljes egy nő élete? Hát nem megvalósítható életforma a legtöbb szakmunkáslány számára?*

A napirend, amelytől a riporter ennyire „kiborul", Vargáné szájából a következőképpen hangzik. (Szóról szóra idézünk a riportból.)

— *Fél ötkor kelek minden reggel — mondja Vargáné — elkészítem a reggelit, éppen csak felrázom az ágyat, aztán indulunk be férjemmel a gyárba. Egy héten egyszer van általában valamilyen értekezlet, de ötre akkor is hazaérek. Hazamenet szoktam elvégezni a napi bevásárlást, otthon gyorsan befűtök, a tüzelőt a kisfiam késziti be, addigra meg is tanulja a leckéjét, beágyazok, takaritok s felkészitem az ennivalót. Amig fő az étel, kikérdezem a fiamat és ha minden leckéjét rendben találom, akkor mehet csak ki játszani a barátaihoz. Vacsora után varrok, mosok vagy vasalok még, a férjem meg a fiam sakkoznak vagy olvasnak — aztán vége a napnak. Másnap kezdődik elölről.*

A továbbiakban Vargáné a család szórakozásairól nyilatkozik:

— *Szombaton este gyakran megyünk moziba, színházba már ritkábban, mert messze van. A vasárnap délelőttök takaritással, főzéssel telnek el, a „férfiak" azalatt fát vágnak, gyújtóst készítenek, tanulnak — a fiam hatodikos, a férjem most járja a VIII. osztályt — délután pedig mindig összejön a család. Nővérek, sógornők, bátyák és sógorok, mindnyájan összetartunk. Majdnem kivétel nélkül az RM-ben dolgozunk. Nyáron aztán úgy módosul a vasárnapi program, hogy valamennyien kerékpárra ülünk és kimegyünk a Dunához. A szabadságidőnket is kirándulásokkal töltjük, még sosem mentünk el üdülőbe, hogy együtt lehessünk a kis Józsival.*

Ezek után következik a riporter lelkes mondata, amely szerint *így teljes egy nő élete és ez az az életforma, amely megvalósítható a legtöbb szakmunkáslány számára.*

Minden elismerésünk a dolgos Varga-családé, s meggyőződésünk, hogy ennyi munka, ilyen harmonikus családi élet előbb-utóbb sokkal kedvezőbb életfeltételeket teremt számukra. Szívből kívánjuk nekik. De még a riporternek is csupa jót akarunk, bízunk abban, hogy az újságírónak, Kövendi Juditnak — aki keresztneve után ítélve szintén nő — *nem így lesz teljes az élete.*

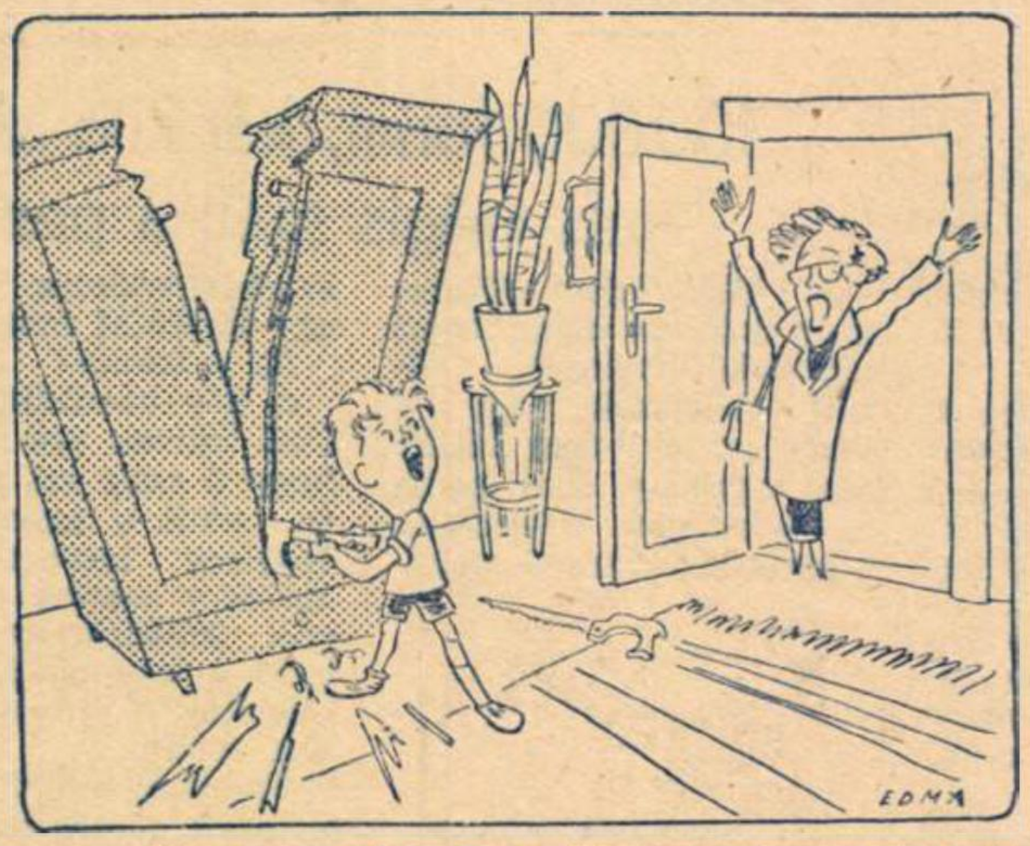
(d. sz.)

Az aggodalmas plakátragasztó

— Ajaj . . . Nem fognak itt ezek összeveszni? . . .

Az írónő fia

— No, mama, ha ez az élmény se kavar fel, akkor semmi . . .

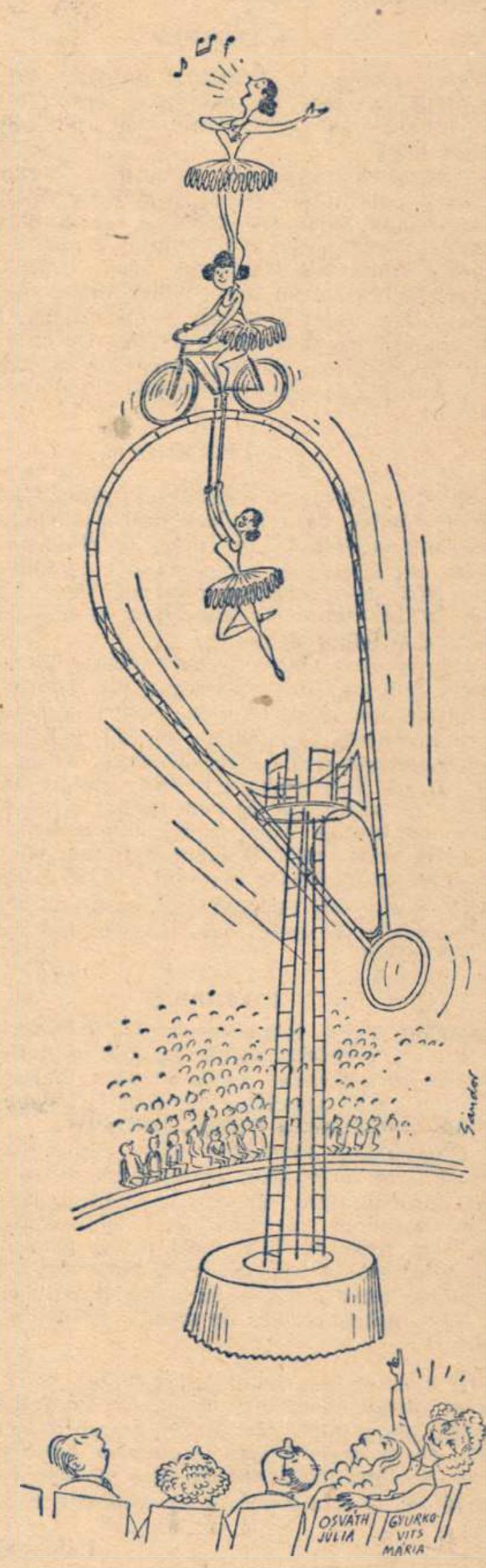
NAGYON BELEJÖTT

Kéményseprő: A semmi, csak egy népi táncos!

A szovjet cirkusz előadásán

(Az egyik Koch-nővér a nagy produkció közben énekel)

Gyurkovits Mária: Ez aztán a magas Cé! . . .

A TÁRSSZERZŐK PEGAZUSA

Szenzáció a filmgyárban

Egy dramaturg, aki nem lett társszerzője a készülő filmnek.

Közérdekű közlemények

Kossuth Rádió, Budapest . . . Híreket és közérdekű közleményeket olvasunk fel.

A Nemzeti Színház igazgatósága közli, hogy ma este a Bánk bán előadás — Bánk betegsége miatt — elmarad. Helyette Fanny első színdarabját játsszák. Az Operaházban ma a múlt évről elmaradt Szeptember kerül bemutatásra. A Pestlőrinci Kultúrotthon igazgatósága értesíti a színházlátogató közönséget, hogy a ma estére igért Montmartrei ibolya — a sokáig elhúzódó tél miatt — elmarad, helyette Egy pohár víz-et adnak. A megváltott jegyek érvényesek. A Vidám Színpad a ma estére hirdetett Bukfenc helyett a tavalyról ittmaradt Vándormadarakat mutatja be.

A 2. számú menza igazgatósága közli, hogy a ma esti vacsora elmarad. Megtartásának időpontjáról később értesítik az érdekelteket. Az egyetemi menza a múlt hétről elmaradt babfőzeléket adja ma este. A közkórház étkezdéjében holnap délben a holnaputáni reggelit adják.

A Meteorológiai Intézet közli, hogy az idei tavasz elmarad. Március 21-én február 4-ét ismétlik meg.

A Bőrkötéses Zsebnaptár szerkesztősége közli, hogy holnap a pénteki nap helyett a jövőheti csütörtöki napot tartják meg. A pénteki nap időpontjáról később értesítik az érdekelteket. (A pénteki gyűlésekre szóló meghívók érvényben maradnak.)

Közli továbbá a naptár szerkesztősége, hogy a március 22-re beütemezett Beáta-névnap elmarad, helyette az április 6-i Celesztin napot tartják meg. Az előre feladott levelek és virágcsokrok érvényesek, illetve visszarendelhetők a postán vagy a Virágértekben . . .

Petrovácz István

Építőművész a ló másik oldalán

— Na, most remélem, nem mondják majd, hogy nem eléggé használom fel a népi elemeket . . .

Le a bürokráciával!

Mese a víz erejéről

Ezt a mesét az IKV-nek köszönhetem. Több mint egy esztendeje belőle élek, vele szórakoztatom kislányaima., s most még közre is adom. Különösen a nagyon elfoglalt szülőknek ajánlom mesémet, mert ez éppen olyan kitérőket, pihenőket biztosít, mint a közismert zölddisznó-mese.

Kései kutatók számára viszont az sem lehet érdektelen, hogy miként is születnek manapság a mesék, így engedjék meg, hogy zárójelben az inspiráló körülményekre is kitérjek

1. FEJEZET

(Több esztendeje átázik a Majakovszkij utca 14. szám alatti lakásom ajtaja előtt az eresz; tavaly egy nagy felhőszakadás tenyérnyi rést vájt a folyosó mennyezetén.)

— Nézzétek gyerekek, ez a nagy darab malter, mely az imént hullott alá és szerencsés véletlen folytán egyikőtök fejét se törte be, ez a darabka, ez a félkilónyi malter a víz bámulatos erejének ékes bizonyítéka. Apukátok fejszével, avagy csákánnyal is csak erőfeszítések árán tudta volna kihasítani a mennyezet szilárd testéből; s lám a víz minden szerszám nélkül, puszta jelenlétével elvégezte. De ez még mind semmi! Meglátjátok, mi fog történni a következő esős napon. Addig azonban várni kell. Feküdjetek le és aludjatok!

2. FEJEZET

(Én ezt a fejezetet a rendkívül csapadékos év jóvoltából minden változtatás nélkül mintegy tíz alkalommal elmondtam. De az ember hatalmának érzékeltetésére azt is mindig hozzátettem: „Napokon belül jön az IKV mesterembere, cserepet helyez a lyukas tetőre, s az eddig oly kegyetlen és erős víz csak a csatornán át zúdulhat tova".)

— Megmondtam ugye, a múlt alkalommal, midőn mesémet félbeszakítottam, hogy a víz többre is képes. A múltkori tenyérnyi lyuk ma már lámpaernyő nagyságú, a mennyezet gumókban lóg alá. S bár apukátok nem félős természetű, mégis oly elszántan és rémülten futok át a folyosónak e veszélyeztetett szakaszán, mint egy rohamkatona, ki nem tudhatja hol éri a végzetes vakolatdarab. Már azon gondolkodom, hogy az életveszély miatt még iskolába sem engedlek benneteket, mert istenkísértés kimenni a házból. Pedig csak az IKV tudja, mit tartogat még számunkra a víz bámulatos ereje. De erről majd a következő vízesés idején! Jóéjszakát!

3. FEJEZET

(Néhány hetes csapadékmentes időszak következett, s hogy mesémet mégis tovább folytattam, az a gyermeki könyörgésen kívül annak tudható be, hogy az alattunk lévő emeleten állítólag IKV-költségen tatarozták és festették e beázott lakásokat.)

— Ti gyerekek, bizonyára úgy képzelitek, hogy a víz csak a mi folyosónk mennyezetét zúzta cafatokká és tátongó űrré. Ha így képzelitek, rosszul képzelitek. Mert az alattunk lévő lakásokat is megtépázta. Úgy hogy az IKV most drága pénzen kénytelen rendbehozni a sok-sok kárt. Festenek, vakolnak, gipszelnek, hogy eltüntessék a víz pusztításának nyomát. Egy felhőszakadás és megint kezdődik az egész elölről.

(Itt a mese váratlanul félbeszakadt, mert kisebbik lányom megdöbbentően agyafurt kérdést tett föl: „Mondd, apu, s miért nem a tetőt cserepezi be az IKV?" Hetek óta a mese helyes folytatását keresem, amely érthető és elfogadható választ ad a gyermeki kérdésre. Úgy látom, a víz erejénél is nagyobb a bürokrácia ereje.)

Lakos György

Szavatossági idő, több változatban

A múltkoriban egy kis üveg mustárt vásároltam. Az üvegre ragasztott kis kékszínű cimkén ez állt:

„Szavatossági idő lejár: 1955", majd ezután lila dátumbélyegzővel: „1956 aug. 30." Egy másik papírszeletkén viszont azt tüntették fel, hogy a gyártás helye: „Budapesti Konzervgyár, Budapest" és újabb szavatossági időt is írtak rá: 3 hónap.

Az egyik cimke szerint a mustár 1956 augusztus 30-ig élvezhető, a másik alapján viszont három hónap a szavatossági idő, nyilvánvaló, hogy ez a mustár még nincs is készen és csak május 31-én fogják elkészíteni!

A cimkék közül egyik sem tájékoztatott arról, hogy tulajdonképpen mikor is készült a mustár, ezért nem lehet megállapítani, hogy a lejárat napján milyen idős lesz a mustár.

A Budapesti Konzervgyár jobban tenné, ha az egymásnak ellentmondó cimkék helyett csak egyet

ragasztana a készítményeire és nem gyártana rejtvényeket, — mert az a rejtvényszerkesztők dolga...

Konrád Tamás
Bp., XI., Serleg u. 15.

Autoszifon-panasz Sopronból

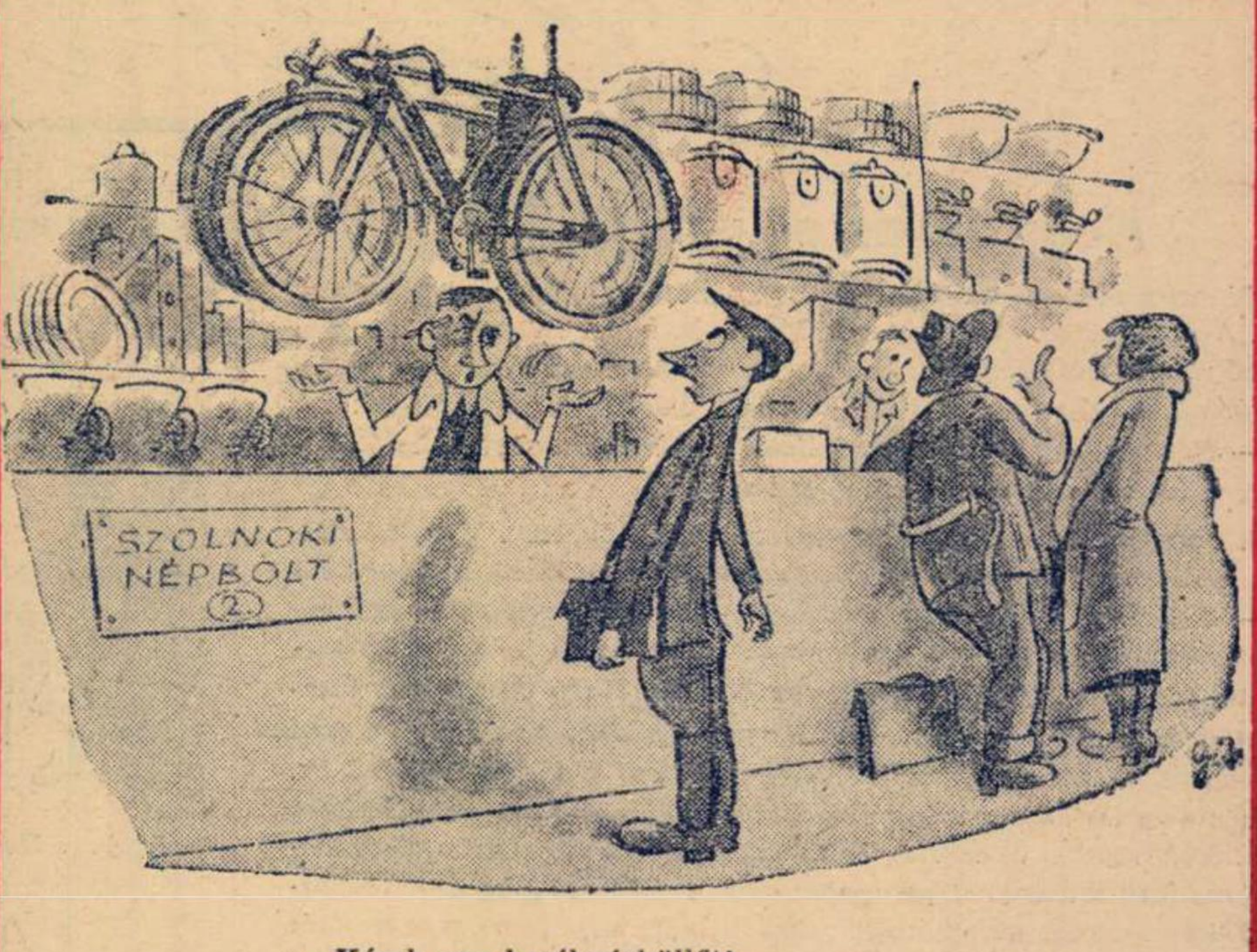
Néhány hónappal ezelőtt, amikor feleségemet megleptem egy autószifon szódásüveggel, még nem tudtam, hogy az a kis „szódagyár" milyen nagy bosszúságot tud okozni üzemeltetőjének. De most már tudom...

Hónapok óta hiába járok be nap-nap után a soproni Háztartási Bolt 61. sz. üzletébe, mindössze kétszer sikerült az üres patronokat kicserélni. Az üzlet ugyanis csak ezer darab cserepatronnal rendelkezik, ami soproni viszonylatban olyan kevés, hogy sokszor öt-hat hétig kell várni egy-egy sikeres csere lebonyolítására.

Miért csak egy helyen, a 61. sz. boltban árusítják Sopronban? Hiszen a használati utasítás szövege mellett ez is olvasható: „Népboltokban, sportszaküzletekben és áruházakban is lehet patront cserélni." Így azután a mi kis „szódagyárunk" nem a szomjunkat oltja, hanem inkább a bosszúságunkat fokozza.

ifj. Panyigai László
Sopron, Híd u. 6.

ROSSZ A NÉPBOLTOKBAN AZ ÁRUELOSZTÁS

— Kérek egy kerékpárküllőt!
— Mit képzel, hol vagyunk, Nógrádban?

300 000 forint, két kiló akta — és mégis száll a por!

A Nagytétényi Gumigyár dolgozói olyan rossz munkakörülmények között dolgoznak, hogy a nagy portól nem látják sem egymást, sem pedig a nemrégen felszerelt porelszívó-berendezést.

Mert porelszívó-berendezés is van a gyárban, csak éppen nem működik! Még 1953-ban rendelte meg a gyár ezt a masinát és a tervező, valamint a kivitelező szorgalmas munkájának gyümölcseként 1955. végére megszületett. A gép potom 300 000 forintba került. A dolgozók alig várták azt a pillanatot, hogy helyettük a gép szívja a port. De hát mindennek eljön a maga ideje...

Megindult végre a gép... Aztán gyorsan leállították, hogy ne fogyassza hiába az áramot. Szakértői vélemény szerint ugyanis a gép nem felelt meg a követelményeknek. A hangja ugyan várakozáson felüli, de porelszívó képessége nem áll arányban az okozott lármával. Egyszóval: a 300 000 forint értékű elszívó-berendezés nem ér egy hajítófát sem.

Ki a felelős?

A gép készítője, a Szellőző Művek azt mondja, hogy ő csak azt készítette, amit a tervező, az Iparterv tervezett. Az Iparterv szerint a minőségi kötbérigény elévült, mert a terv elkészítésétől számított előírásos hat hónap eltelt.

Valóban: miért nem tiltakozott a megrendelő a rossz terv ellen kellő időben? Az Iparterv szerint úgy látszik, a tervezéshez is kell érteniök. Talán bizony az Iparterv is ért mindenhez? A guminadrág készítéséhez is? Valószínűleg nem. Nem is kell, hogy ahhoz értsenek, az ő feladatuk, hogy tervezzenek, többek között jó szellőző-berendezést is. Ezért teljesen jogos a Gumigyár követelése, amikor a 300 000 forintért használható gépet kér.

A porelszívásról egyébként eddig két kiló akta készült —, de mégis vígan száll a por!

(K.—B.)

LUDAS MATYI ELINTÉZTE

A „Mérleg a Vas utcában" című cikkel kapcsolatban közöljük, hogy a tejfiók mérlegéről a helytelen feliratot eltávolítottuk és intézkedtünk, hogy hasonló hibák többé ne forduljanak elő.

VIII. KÖZÉRT V.

*

A tüzelőanyagért befizetett pénzemet a MÁV-tól visszakaptam. Köszönöm!

özv. Kertész Bertalanné.
Sztálinváros

★

Örömmel vettük tudomásul, hogy a Ludas Matyi közbenjárására a bodajki mozi végre megnyitotta kapuját.

Több bodajki lakos

Az érdekeltek hozzászólnak

Az Építőgépgyártó- és Javító Vállalat azt panaszolta, hogy még nem kapta meg trösztjétől a negyedéves tervet. Közöljük, hogy az 1956. évi tervet a vállalat egyik dolgozója még a múlt év december 8-án vette át trösztünkben. Tehát az első negyedévi tervet a vállalata megkapta. A félreértés onnan adódott, hogy a tröszt a vállalat első negyedévi önköltségi tervét módosította, és ezt a módosított tervet a vállalat csak március 14-én kapta meg.

Építőgépgyártó és Javító Tröszt

Villám-elintézés!

Varga Andor gépkocsivezető 1954. június 4-én kérelmet nyújtott be a Külkereskedelmi Minisztériumba: állást kért. Életrajzát is mellékelte.

Választ nem kapott, de nem is nagyon búslakodott miatta, mert három héttel később már álláshoz jutott, s azóta is ezen a munkahelyen dolgozik, ugyancsak mint gépkocsivezető.

Varga Andor már el is felejtette, hogy két évvel ezelőtt állást kért a külkereskedelminél, amikor 1956. március 25-én levél érkezett hozzá a Külkereskedelmi Minisztérium személyzeti előadójától, amelyben szószerint ez áll:

„Értesítem, hogy hozzám beadott kérelmével ez idő szerint nem tudunk foglalkozni, mivel jelen pillanatban minden állás be van töltve. Életrajzát mellékelten visszaküldjük."

A „villámgyors" elintézésért a minisztérium személyzeti osztályát minden dícséret megilleti.

Táviratilag eltüntetett pénzem ügyében

Több mint egy hónapja nyoma veszett háromszáz forintomnak. Az történt, hogy február 28-án a pilisi postahivatalban feladtam feleségem címére Salgótarjánba, táviratilag háromszáz forintot, amely a posta zegzugos útjain eltűnt. Az utóbbi időben naponta érdeklődöm pénzem után, de csak annyit tudtam meg, hogy fogalmuk sincsen, hol is lehet a pénz; egyben megnyugtattak: el nem veszhet.

Sajnos ez a válasz korántsem nyugtatott meg és még mindig érdekel, hogy vajon hová lett a pénzem, s mikor kapom meg végre? Emellett az sem érdektelen, hogy a táviratilag feladott pénz miért utazik hónapokig?

Böszörményi András
Pilis, Rákóczi út 77.

Ez aztán véghatározat!

Egyik dolgozónk ügyében az alábbi furcsa véghatározatot hozta a XX. kerületi Tanács építési és közlekedési osztálya. Ha nem lenne előttünk fehér papíron fekete betűkkel és bélyegzővel ellátva, el sem hinnénk, hogy megszövegezték és elküldték. Íme, a pontos szövege:

„VÉGHATÁROZAT

Nyitrai Jánosné, Budapest, XX., Kölcsey utca 44. sz. alatti lakása összedőlt.

INDOKOLÁS

Így határoztam, mert a helyszínen megállapítást nyert, hogy az épület vályogból lett építve alapozás nélkül, alsó és felső szigetelés nem volt, az udvar is mélyebben fekszik a járda vonalától, a csapadék és talajvíz felszívódása következtében az épület összeomlott.

Jelen véghatározat ellen a kézhezvételtől számított 15 napon belül fellebbezésnek van helye, amit a Fővárosi Tanács VB VIII. Városr. és Ép. osztályához címezve, helyi hatóságomnál kell benyújtani."

Véleményünk szerint a Tanács hiába határozta volna az ellenkezőjét, mert az épület összeomlott, ha pedig összeomlott, akkor miért kellett így *határozni?* Ha a Tanács előrelátó módon még az összeomlás előtt határozott volna az összeomlás ellen, akkor annak talán lett volna valami értelme.

Azt sem értjük, hogy milyen alapon lehet a ház összeomlását „bizonyító" véghatározat ellen 15 napon belül fellebbezni? Ugyanis elképzelhetetlen, hogy mit tenne a Tanács akkor, ha valaki valóban szószerint veszi ezt az értelmetlenséget és szót fogadva a bikfanyelven írt véghatározatnak, valóban fellebbezne?

Neményi Endre
Lámpagyár

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. GÁDOR BÉLA (főszerkesztő). FOLYÉS GYÖRGY (felelős szerkesztő). GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ (szerkesztő) TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).

A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója — Szerk.: VII., Lenin körút 9—11 Tel.: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál Budapest, V., József nádor tér 1 távb.: 180—850 Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405 000.
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.